

SENTÈNCIA

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 26 d'octubre de 2006

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sra. Marie CONTE i M.I. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La representació processal de la Sra. C.S.F. formulà demanda pel procediment ordinari contra el Sr. J.A.M. reclamant la retirada d'uns abocaments que a mitjans de l'any 1998 "T.P.A. SA" va fer en una parcel·la de

terreny propietat de la Sra. C.S.F., parcel·la que forma part de la finca anomenada "Prat de la Borda", provenint les terres abocades d'una obra que realitzava el Sr. J.A.M. en la parcel·la afrontant pel costat Migdia amb la propietat de la Sra. C.S.F.. La representació processal de la part agent suplicà que l'Hble. Tribunal de Batlles dictés sentència condemnant al defenent Sr. J.A.M. a retirar, a les seves costes, els abocaments realitzats en la parcel·la de la seva principal o, subsidiàriament, a pagar el cost efectiu de la retirada de dits abocaments, així com a satisfer les costes processals causades, incloent-hi els honoraris d'advocat i procurador a acreditar en execució de sentència.

II.- La representació processal del defenent Sr. J.A.M. va formular contestació a la demanda al·legant, com a excepció dilatòria, la prescripció de l'acció i, en quan al fons, s'oposà a la demanda al·legant que els abocaments de terres es realitzaren amb el consentiment verbal del Sr. A.C.S., fill i mandatari verbal de la Sra. C.S.F., i que, a més a més, els abocaments no varen suposar un dany sinó una millora per la propietat de la Sra. C.S.F.. Per això, la part defenent es va oposar a les pretensions de l'agent i interessà la desestimació de la demanda i la condemna en costes a la part agent, inclosos honoraris d'advocat i de procurador.

III.- Per sentència de data 9 de novembre de 2005 dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles, Secció Civil, es va estimar la demanda formulada per la part agent Sra. C.S.F., substituïda processalment pels seus hereus Srs. A.C.S. i M.C.S., M.C.S., J.C.S., A.C.S. i M.C.S., condemnant al defenent Sr. J.A.M. a retirar a les seves costes els abocaments de terres realitzats en la parcel·la propietat de la part agent, imposant-li la totalitat de les costes judicials, incloent-hi els honoraris d'advocat i procurador de la part agent a acreditar en període d'execució de sentència.

IV.- Contra aquesta sentència la representació processal del defenent Sr. J.A.M. va interposar recurs d'apel·lació. Al·lega, en primer lloc, la excepció de prescripció de l'acció, ja que l'abocament de terres es produí al mes d'abril de 1997, i que és des d'aquesta data quan s'ha de computar el termini de prescripció, per la qual cosa quan el dia 30 de novembre de 1998 es va interposar querella per aquests fets, l'acció civil ja

estava prescrita. I, en el cas de que el termini per a la prescripció es computés a partir de la data en què el perjudicat prengué coneixement de l'abocament, també s'hauria de considerar prescrita l'acció perquè el Sr. A.C.S. va tenir aquest coneixement abans del 30 de novembre de 1997, per la qual cosa també havia transcorregut el termini de prescripció, d'un any, quan es va interposar querella el dia 30 de novembre de 1998. Subsidiàriament i pel cas que no s'admetés la prescripció de l'acció, la part defenent al·legà la inexistència de culpa extra contractual perquè l'abocament es realitzà amb el consentiment verbal del Sr. A.C.S., perquè el defenent Sr. J.A.M. no obtingué cap benefici directe dels abocaments ni els abocaments varen produir dany al terreny de la part agent, al contrari, suposaren una millora, essent la producció d'un dany un dels requisits necessaris per a l'existència de la responsabilitat extra contractual. Finalment, també al·lega la part defenent en el seu recurs que, contràriament, al que s'argumenta en la sentència, s'ha d'entendre que en el present cas son d'aplicació les regles de edificació en terreny aliè feta de bona fe, la teoria de l'accessió de moble a immoble i l'Usatge *Si quis in alieno*.

V.- La representació processal dels agents Srs. A.C.S. i M.C.S., M.C.S., J.C.S., A.C.S. i M.C.S., s'oposà al recurs al·legant que el fet que l'abocament de terres no es produís l'any 1998 sinó l'abril de 1997 no està en absolut provat i, en tot cas, com sigui que pel còmput del termini de la prescripció no s'ha de tenir en compte la data de realització del dany sinó la data en què el perjudicat tingué coneixement del dany, dels autes resulta provat que el Sr. A.C.S. va tenir coneixement dels abocaments amb ocasió de la visita que realitzà als terrenys el mes de juny de 1998, i la presentació de la querella fou en data 30 de novembre de 1998 no havent, doncs, transcorregut el termini d'un any. D'altra banda la part agent, en el seu escrit de contestació al recurs, al·lega també que en tot cas els abocaments es varen fer sense autorització de la propietària del terreny on s'abocaren les terres, que l'abocament ha suposat un real perjudici per la finca de la part agent perquè l'ha malmesa per l'ús agrícola, amb la qual cosa queda acreditat un perjudici concret que dóna dret a percebre una indemnització, tot i que la condemna principal és la d'obligar a la part defenent a retirar, a la seva costa, les terres abocades. Y, finalment, rebutja la invocació de l'accessió i de l'aplicació del Usatge *Si quis in alieno* assenyalant que la cita d'aquest Usatge per

la part defenent no ha anat acompanyada de cap al·legació. Acabà el seu escrit de contestació al recurs demanant la desestimació íntegra del recurs d'apel·lació amb la imposició de les costes del recurs a la part apel·lant, inclosos els honoraris derivats de la intervenció d'advocat i procurador.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Josep Maria PIJUAN CANADELL.

FONAMENTS DE DRET

I.- La part apel·lant torna a reproduir en l'escrit del recurs els mateixos arguments que ja esgrimí en la contestació a la demanda, la prescripció de l'acció doncs l'abocament de terres no es produí a mitjans o a l'estiu de l'any 1998 sinó més d'un any abans, abril de 1997, i és des d'aquest mes d'abril de 1997 que s'ha de comptar el termini de prescripció d'un any, per la qual cosa l'acció ja hauria prescrit el dia en que s'interposà la querella criminal, el 30 de novembre de 1998. Al·lega la Jurisprudència que assenyala que "la prescripció comença a córrer des de que l'acció neix" (Sentència de 10 de juliol de 1997 del Tribunal Superior - Sala Civil -) i que en les accions extra contractuals l'acció neix des del moment de produir-se el dany o la lesió, amb cita de la sentència del Tribunal Superior de data 13 de novembre de 2003 que establí que el termini s'havia de comptabilitzar a partir de la producció del sinistre. Subsidiàriament, i encara que el termini de prescripció es computés a partir de la data en què el perjudicat tingué coneixement del dany també s'hauria de considerar prescrita l'acció, ja que el Sr. A.C.S. tenia coneixement dels abocaments no des de la

primavera de 1998 sinó de molt abans, ja que en la confessió en judici manifestà que quan es desplaçà a Incles a la primavera de 1998 "feia temps que havia apreciat que en la finca propietat de la seva mare Sra. C.S.F. contigua a aquella de Casa P. .... hi havia terra de desmunt i aquesta havia estat abocada a dita finca per part de T.P.A. SA a instància del Sr. J.A.M. segons li digué el propi Sr. D.A. de viva veu ", i assenyala la part recurrent que l'expressió "feia temps" no es pot referir a dies sinó a mesos, i a diversos mesos. I el Sr. D.A. va declarar en la causa penal que una vegada fets els abocaments, "uns sis o set mesos després aproximadament, el seu amic A.C.S., fill de la querellant, C.S.F., li trucà demanant-li qui l'havia autoritzat a abocar la terra ans esmentada". De tot això es pot concloure, en opinió de la part apel·lant, que el Sr. A.C.S. ja va tenir coneixement dels abocaments abans del 30 de novembre de 1997, temps que es correspon a uns sis o set mesos després del mes d'abril de 1997, havent doncs transcorregut el termini d'un any quan s'interposà la querella criminal el dia 30 de novembre de 1998. En tot cas, la part apel·lant invoca que el principi "in dubio pro reo" ha d'afavorir al defenent i no a la part demandant.

De manera subsidiària, pel cas de que no s'apreciés la prescripció, en el recurs s'al·lega la inexistència de responsabilitat civil extra contractual perquè els abocaments es realitzaren amb autorització de la propietat, encara que verbal i no escrita, perquè els abocaments foren efectuats amb bona fe i avís al Sr. A.C.S. de les conseqüències negatives que suposaria pel seu terreny la modificació en alçada del terreny veí de Casa P. després dels abocaments, i que la sola condició que posà el Sr. A.C.S. fou que ell no volia cap molèstia ni cap despesa i que el sotasignat demanés els corresponents permisos. El Sr. D.A. té dit que havia parlat i obtingut l'autorització del Sr. C.S. al qual també li feia un desmunt d'un terreny en aquell moment. D'altra banda, i tot i reconeixent que no és un requisit necessari de la responsabilitat per culpa Aquiliana, la part apel·lant al·lega que no obtingué cap benefici directe dels abocaments i, finalment, que els abocaments no van produir cap dany al terreny de la part demandant, quan la producció d'un dany sí és requisit necessari per a l'existència de responsabilitat civil extra contractual. Al contrari, afirma la part apel·lant que els abocaments suposaren la millora del terreny de la part agent. Finalment, en el recurs es reproduïx la al·legació de que són aplicables les normes de l'edificació en terreny

aliè feta de bona fe, de l'accessió de moble a immoble i de l'Usatge *Si quis in alieno*

II.- Hi ha dues qüestions que no són discutides, que són que l'acció per exigir la responsabilitat civil nascuda de culpa extra contractual o aquilina és prescriptible i que el termini de la prescripció és el d'un any, com de forma reiterada ha assenyalat aquesta Sala en base a la disposició que es troba en el Codi 9,35,5, les accions que es deriven de la llei Aquília, prescriuen a l'any (sentències de 29 d'abril i 22 de juliol de 1999, 30 de novembre de 2000 i 28 de juny de 2001). I s'ha complert l'exigència del principi dispositiu o d'iniciativa de les parts (sentències de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia de 22 de gener de 1998, 13 d'abril i 13 d'octubre de 2000 i 13 d'octubre de 2001). Cal, doncs, determinar quin és el *dies a quo* per al còmput del termini de la prescripció, data de la producció del dany o bé la data en què el perjudicat tingué coneixement de la producció del dany.

Hem de concloure, com ha fet l'Hble. Tribunal de Batlles, que l'acció neix quan el perjudicat té notícia de la producció del fet causant del perjudici, doncs així ho té declarat aquest Tribunal Superior de Justícia en la sentència 049/04 dient que "el dia inicial (*dies a quo*) del termini de prescripció es determina en el moment en el qual l'acció es va poder exercitar i, en aquest cas, s'ha d'optar per una determinació subjectiva del còmput, entesa la mateixa com el moment en el qual es va conèixer l'existència del dany per la part perjudicada. I aquesta fita temporal que marca l'inici del termini en ocasions pot coincidir amb la data de l'accident de circulació i en altres no". I també, en el mateix sentit, la sentència d'aquest Tribunal Superior de Justícia 149/04, de 20 de gener de 2005, en que es diu que "pel que fa al *dies a quo* del còmput en els supòsits en els quals s'ha dictat una sentència penal absolutòria, s'ha d'entendre que el dia inicial resta fixat no en el moment en el qual la sentència es dicta, sinó quan les parts han pogut tenir coneixement de la resolució judicial. Per tant, quant la resolució judicial es notifica a les parts interessades i poden així conèixer el contingut de la resolució i exercitar, si ho consideren adient, l'acció civil".

En el cas d'autes convé, doncs, determinar en quin moment el perjudicat tingué coneixement dels abocaments i, en conseqüència, pogué exercitar l'acció civil en reclamació dels danys ocasionats.

III.- La sentència apel·lada entén que el dia inicial pel còmput del termini de la prescripció es quan el perjudicat prengué coneixement del dany causat per la adversa a la seva propietat, i no a partir del moment en què tingué lloc la conducta a sancionar, i considera l'Hble. Tribunal de Batlles que dit moment fou durant la primavera de l'any 1998, i davant de la imprecisió de la data, l'Hble. Tribunal de Batlles fixa el primer dia de la primavera, el 20 de març de 1998, com a dia inicial pel còmput, amb interrupció d'aquest per motiu de la interposició de la querella criminal que interessà la demandant contra el defenent el dia 30 de novembre d'aquell mateix any 1998, i tornant a operar el còmput del temps íntegre de la prescripció a partir del dia 22 de setembre de 2000 que és quan fou notificat al lletrat de la Sra. C.S.F. l'aute pel que s'acordà tenir-la per desistida en el recurs d'apel·lació interposat contra l'aute de sobreseïment definitiu dictat pel Tribunal de Corts, fins el dia 23 de març de 2001 en que es formulà la demanda amb la petició de citació a judici del defenent Sr. J.A.M.. I ni del 20 de març al 30 de novembre de 1998, ni del 22 de setembre de 2000 al 23 de març de 2001, transcorregué el termini d'un any de prescripció de l'acció per exigir responsabilitat civil extra contractual

Consta en autes un pressupost elaborat per "T.P.A. SA" en data 19 de juny de 1996 d'excavació de terres de la parcel·la i de transport a l'abocador, i tractant-se d'un pressupost és, òbviament, anterior a la realització dels abocaments, per la qual cosa aquest document és irrellevant als efectes que ara interessin. Consta també en autes una factura de data 22 d'abril de 1997, respecte de la qual hi ha lloc a considerar raonablement que és posterior als abocaments i, doncs, que en aquesta data els abocaments ja havien estat realitzats en la seva totalitat. Es pot dir que es discutible el valor probatori de la data de la factura, per tractar-se d'un document privat, però en declaració a la Batllia efectuada pel Sr. D.A. el dia 20 de gener de 1999, en el marc del procediment penal incoat arran de la querella formulada per la representació processal de la Sra. C.S.F., el Sr. Armengol manifestà que el Sr. A.C.S. el trucà, uns sis o set mesos després d'haver fet els abocaments, demanant-li qui l'havia autoritzat per fer els abocaments, y que aquell mateix dia ell (referint-se al declarant Sr. D.A.) li envià un fax. Aquest fax consta en autes i té data 20 de novembre de 1998, data aquesta que coincideix amb la seva manifestació de que

havien transcorregut sis o set mesos des dels abocaments, i que dona versemblança a la data d'expedició de la factura. Podem, doncs, tenir per acreditat que els abocaments s'efectuaren abans del 22 d'abril de 1997.

Però, no és aquesta la data que interessa als efectes de determinar el *dies a quo* sinó, com ja s'ha raonat, la data en que el perjudicat tingué coneixement dels abocaments i, per tant, podia exercir l'acció civil en reclamació dels danys ocasionats.

El defenent Sr. J.A.M. en la seva declaració a la Batllia en data 11 de desembre de 1998, en el marc del procediment penal, manifestà que abans de fer els abocaments va parlar amb el fill de la Sra. C.S.F., el Sr. A.C.S., vàries vegades, el qual acceptà verbalment que s'aboqués terres en la finca "Prat de la Borda" per tal d'anivellar i millorar el terreny. Però aquesta conversa ha estat absolutament negada pel Sr. A.C.S., en la seva declaració feta el dia 16 de febrer de 1999 a la Batllia, en el marc del procediment penal, en la que afirmà que la primera vegada que s'adonà que s'havia abocat terra fou el mes de juny de l'any 1998. I la versió del Sr. A.C.S. té l'aval de la declaració del Sr. J.F. qui, en la seva declaració també a la Batllia el dia 8 de juny de 1999, manifestà que el Sr. J.A.M. no li va dir verbalment que havia obtingut permís del Sr. C.S. per a realitzar els abocaments. Per tant, no podem considerar acreditat que el Sr. J.A.M. hagués parlat vàries vegades amb el Sr. A.C.S. abans de fer els abocaments i que aquest acceptés verbalment que s'aboquessin les terres en la finca propietat de la seva mare la Sra. C.S.F. ni, en definitiva, que el Sr. A.C.S. tingués, ni tant sols, coneixement previ dels abocaments.

Com ja s'ha fet constar, el Sr. A.C.S. afirmà en la seva declaració efectuada a la Batllia, en el marc del procediment penal, que la primera vegada que s'adonà que s'havia abocat terra fou el mes de juny de l'any 1998. Ara bé, en el procediment de proves, al respondre el Sr. A.C.S. a la tercera pregunta, digui ser cert que "durant la primavera de 1998 vostè es desplaçà amb el Sr. E.P.R. a Incles (Canillo) per ensenyar-li els terrenys dels quals la família C.S. n'era propietària en aquella zona", va respondre que era cert, i a la cinquena pregunta, de si era cert que "les finques que la seva mare vengué al Sr. E.P.R. estan situades al costat o tocant amb la Borda i el Prat de la Borda de casa P. havent comprovat vostè l'estat d'aquestes finques quan es desplaçà als llocs amb el Sr. E.P.R.", va contestar "que és cert, fent menció que feia

temps que havia apreciat que en la finca propietat de la seva mare Sra. C.S.F. contigua a aquella de Casa P. i que l'esmentada adquirí a l'avui difunt Sr. A.F.D., que era el sogre del defenent Sr. J.A.M., hi havia terra de desmunt i aquesta havia estat abocada a dita finca per part de T.P.A. SA a instància del Sr. J.A.M. segons li digué el propi Sr. D.A. de viva veu". És a dir, que el Sr. va tenir coneixement dels abocaments un temps abans de la visita que durant la primavera de 1998 feu a Incles en companyia del Sr. E.P.R. per ensenyar-li els terrenys dels quals la família C.S. n'era propietària en aquella zona. El coneixement, doncs, és anterior al mes de juny de 1998, àdhuc a la primavera d'aquest mateix any però no podem fixar una data de manera certa. La sentència apel·lada, de manera encertada, raona que l'afirmació del Sr. A.C.S. de que ja feia temps que havia apreciat que en la finca d'autes hi havia terra de desmunt que havia estat abocada per part de "T.P.A., SA." a instància del Sr. J.A.M., "no pot conduir-nos ineluctiblement a dir que dit coneixement era anterior a l'hivern d'aquell any -és a dir al desembre de 1997-, sinó que en ser més aviat imprecisa", i per tant conclou, de manera que també considerem encertada, que si la visita fou a la primavera aquest "des de feia un temps" no hem de situar-lo abans de la primavera sinó a partir del primer dia de la primavera, el dia 20 de març de 1998. Contràriament al que al·lega la part apel·lant de que s'ha d'aplicar el principi de *in dubio pro reo*, aquest Tribunal considera que la data en que ha de fixar-se el *dies a quo* per al còmput del termini de la prescripció ha de quedar plenament acreditada, no sent possible presumir una data que afavoreixi l'aplicació de l'excepció de la prescripció doncs hem de recordar que és reiterada la jurisprudència en el sentit de que la prescripció ha de ser aplicada amb cautela i de forma restrictiva (sentència núm. 11/05 del Tribunal Superior de Justícia Sala Civil, de data 20 de gener de 2005).

Per tot el que s'ha exposat, no poden tenir per plenament provat que el perjudicat tingués coneixement dels abocaments en data anterior al 30 de novembre de l'any 1997 i, en conseqüència, l'acció civil per reclamar el danys ocasionats no hauria prescrit quan en data 30 de novembre de 1998 s'interposà querella criminal en contra del Sr. J.A.M., actuació processal que interrompia la prescripció. Procedeix, en conseqüència, desestimar el motiu del recurs referit a la prescripció de l'acció

IV.- La part apel·lant al·lega, amb caràcter subsidiari pel cas de que no s'apreciés la prescripció, la no existència de responsabilitat civil extra contractual perquè els abocaments es realitzaren amb autorització de la propietat, perquè el defenent Sr. J.A.M. no obtingué cap benefici directe dels abocaments i, finalment, perquè els abocaments no van produir cap dany al terreny de la part demandant quan la producció d'un dany sí és requisit necessari per a l'existència de responsabilitat civil extra contractual.

La sentència apel·lada considera que en cap cas s'ha demostrat que el defenent Sr. J.A.M. obtingués l'autorització de la propietat, conclusió que aquest Tribunal ha de compartir plenament. Tot i que, com ja s'ha exposat més amunt, el defenent Sr. J.A.M. en la seva declaració a la Batllia en data 11 de desembre de 1998, en el marc del procediment penal, manifestà que abans de fer els abocaments va parlar amb el fill de la Sra. C.S.F., el Sr. A.C.S., vàries vegades, el qual acceptà verbalment que s'aboqués terres, i que l'autorització fou verbal, i que Sr. D.A. va parlar posteriorment amb el Sr. A.C.S. dels abocaments, i que si no hagués obtingut el consentiment del Sr. A.C.S. no hagués fet els abocaments, el Tribunal no considera provat que hi hagués autorització, ni expressa ni tàcita, del titular de la finca on es feren els abocaments. L'existència de l'autorització no sols ha estat sempre negada pel Sr. A.C.S. sinó que la versió del defenent Sr. J.A.M. tampoc ve avalada pel Sr. D.A. doncs aquest, en la seva declaració feta també a la Batllia el dia 20 de gener del 1999, manifestà que abans dels abocaments ell no parlà amb el Sr. A.C.S., i que aquest li trucà, uns sis o set mesos després, demanant-li qui l'havia autoritzat per fer els abocaments, y que aquell mateix dia ell (referint-se al declarant Sr. D.A.) li envià un fax. Sobre l'existència de la autorització hi ha la sola manifestació del defenent, no avalada per cap altra prova, per la qual cosa no ha de merèixer cap credibilitat.

Pel que fa a la negació dels danys, és cert que l'existència d'un dany és un dels requisits de la culpa Aquiliana, i en el cas d'autes aquest requisit hem de considerar-lo abastament acreditat, malgrat el que es diu en el informe de l'arquitecte Sr. F.G.L., que fou l'autor del projecte d'acondicionament del "Prat Gran de la borda de Casa P." d'Incles, a demanda del defenent Sr. J.A.M., doncs també consta en autes una pericial, practicada per l'enginyer agrònom Sr. F.G.R., emesa en data 16 de gener de 2004, que conclou que "l'abocament de terres no ha

representat cap millora de la finca propietat de la Sra. C.S.F., sinó que, contràriament, ha representat un perjudici des del punt de vista de l'aprofitament agrícola, com per altres usos alternatius".

El fet que, com s'al·lega en l'escrit del recurs, la part defenent no tragués cap benefici dels abocaments, tot i en la negada hipòtesi de que fos cert, és absolutament irrellevant doncs el benefici pel causant del dany no és requisit de la culpa Aquiliana.

Finalment, també al·lega la part defenent en el seu recurs que, contràriament, al que s'argumenta en la sentència, s'ha d'entendre que en el present cas són d'aplicació les regles de edificació en terreny aliè feta de bona fe, la teoria de l'accessió de moble a immoble i l'Usatge *Si quis in alieno*.

La sentència apel·lada tampoc ha considerat que el cas d'autes pugui ser un supòsit d'edificació en terreny aliè, amb l'argument de que els abocaments de terres no poden equiparar-se ni qualificar-se d'edificació, interpretació que entenem plenament ajustada a Dret, com ho és el que la sentència apel·lada rebutgi també l'aplicació de la doctrina de l'accessió de moble a immoble, recordant que les terres no són cap moble. L'accessió de mobles a immobles admet els supòsits de la plantació, la sembra i la edificació, i cap d'aquests és el d'autes.

I, pel que fa a l'al·legació de l'Usatge "Si quis in alieno", hem de convenir amb la part agent que la part apel·lant s'ha limitat a al·legar aquest Usatge, sense acreditar els supòsits que el fan aplicable ni els efectes que es pretenen de la seva aplicació, per la qual cosa no hi ha lloc a considerar-lo.

Per tot el que s'ha exposat, procedeix la desestimació del recurs i la plena confirmació de la sentència apel·lada.

V- Com sigui que el recurs ha estat refusat en la seva totalitat, s'han de imposar a la part apel·lant les despeses processals causades en aquesta segona instància.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

Desestimar el recurs interposat pel la representació processal de la part defenent Sr. J.A.M. contra la sentència de data 9 de novembre de 2005 dictada per l'Hble. Tribunal de Batlles, Secció Civil, i confirmar íntegrament la seva part decisòria. I imposar a la part recurrent les costes processals d'aquesta instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-